

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **Y. K.**, zastoupený Mgr. Ing. Janem Procházkou, LL.M. eur., advokátem, se sídlem Karolinská 654/2, Praha 8, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 12. 2016, č. j. CPR-15408-6/ČJ-2016-930310-C235, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 1. 2. 2017, č. j. 44 A 32/2016 – 23,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnosti **se přiznává** odkladný účinek.
- II.** Soud **vyzývá** žalobce, aby **ve lhůtě jednoho měsíce** ode dne doručení tohoto usnesení doplnil kasační stížnost o důvody, pro které napadá rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 1. 2. 2017, č. j. 44 A 32/2016 – 23.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím Krajského ředitelství policie Středočeského kraje (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 3. 5. 2016, č. j. KRPS-354535-59/ČJ-2015-010026, bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v rozhodném znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), na dobu tří let, neboť v České republice pobýval bez platného cestovního dokladu a bez platného víza, ač k tomu nebyl oprávněn. V návaznosti na žalobcovu odvolání žalovaná v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) změnila rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v části výroku týkající se povinnosti žalobce vycestovat z území České republiky do 30 dnů od právní moci a ve zbývající části je potvrdila. Krajský soud v Praze následně v záhlaví uvedeným rozsudkem (dále jen „krajský soud“ a „napadený rozsudek“) zamítl žalobu, kterou žalobce směřoval proti napadenému rozhodnutí.

[2] Proti napadenému rozsudku nyní žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí kasační stížností a navrhuje, aby jí Nejvyšší správní soud přiznal odkladný účinek. V návrhu na přiznání odkladného účinku uvádí, že v zemi svého původu již 17 let nežije a nemá tam žádné vazby ani zázemí. V České republice naproti tomu žije nepřetržitě od roku 2000, pobývají zde také jeho matka a bratr, stěžovatel je zde plně integrován, v České republice má veškeré zázemí a soukromý život. Domnívá se, že pokud by bylo přistoupeno k realizaci správního vyhoštění bez toho, aby bylo napadené rozhodnutí přezkoumáno v rámci celé soudní soustavy, tj. i před Nejvyšším správním soudem, bylo by tím zasaženo do jeho práva na spravedlivý proces. Nadto by realizace rozhodnutí o správním vyhoštění představovala také zásah do jeho soukromého a rodinného

života. O integraci stěžovatele do české společnosti má svědčit také petice, kterou na jeho podporu podepsala řada obyvatel M. a okolí a kterou doložil ke své kasační stížnosti.

[3] Žalovaná s přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti nesouhlasí, neboť má za to, že naplnění skutkové podstaty podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců bylo prokázáno. K tvrzení stěžovatele, že by mu výkon správního vyhoštění a s tím spojený návrat na Ukrajinu způsobil újmu, uvádí, že ve správním řízení nebyly zjištěny žádné okolnosti odůvodňující aplikaci § 119a odst. 2 téhož zákona. Setrvání stěžovatele na území České republiky v době probíhajícího řízení o kasační stížnosti podle ní není nutné, neboť je zastoupen.

[4] Podle § 107 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. se užívají přiměřeně. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[5] Důvody možného vzniku nepoměrně větší újmy stěžovatele oproti jiným osobám jsou zásadně individuální, závislé na osobě a situaci stěžovatele. Povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má proto stěžovatel, zpravidla poukazem na konkrétní skutkové okolnosti případu. Pokud jde o splnění druhého zákonného předpokladu, tj. že přiznání odkladného účinku není v rozporu s veřejným zájmem, soud vychází z povahy věci, z obsahu spisového materiálu, případně z vyjádření účastníků řízení o kasační stížnosti.

[6] Nejvyšší správní soud nicméně konstantně judikuje, že je-li přezkoumáváno rozhodnutí příslušných správních orgánů o správním vyhoštění, je újma, hrozící stěžovateli z jeho výkonu zřejmá již ze samotné povahy tohoto rozhodnutí. To platí přinejmenším, pokud jde o zajištění práva na spravedlivý proces a práva na respektování soukromého a rodinného života. K tomu musí soud přihlídnout i tehdy, jestliže stěžovatel v žádosti o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti netvrdí konkrétní skutkové okolnosti svého případu ani nenavrhuje důkazy k jejich prokázání (srov. zejména usnesení ze dne 19. 11. 2014, č. j. 1 Azs 160/2014 – 25, publ. pod č. 3169/2015 Sb. NSS, dostupné z www.nssoud.cz).

[7] Vyhošťovanému cizinci je tedy obvykle zachována možnost setrvat na území České republiky i po dobu probíhajícího řízení o jeho kasační stížnosti [žaloba ve věci rozhodnutí o vyhoštění cizince má přitom odkladný účinek *ex lege*, ledaže byl cizinec vyhoštěn z důvodu ohrožení bezpečnosti státu (srov. § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců)], neboť pro případ, že by byl se svou kasační stížností úspěšný, nelze vyloučit příčinnou souvislost mezi důsledky realizace rozhodnutí o vyhoštění a možným vznikem bezprávné újmy. Takovou újmu lze zásadně považovat za velmi výrazně zasahující právní sféru cizince (stěžovatele), často i s nevratnými důsledky.

[8] S ohledem na shora uvedené má Nejvyšší správní soud za to, že ve vztahu ke kasační stížnosti stěžovatele je namísto odkladný účinek přiznat, neboť jinak by stěžovatel mohl utrpět újmu nikoliv zanedbatelnou. Současně pokládá Nejvyšší správní soud za nepravděpodobné, že by v případě přiznání odkladného účinku kasační stížnosti hrozila újma třetím osobám, jelikož tomu žádné indicie nenasvědčují. Nejvyšší správní soud rovněž neshledal existenci skutečností, pro které by přiznání odkladného účinku bylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem, a ani žalovaná jejich existenci netvrdila. Bez významu přitom není ani to, že souzená věc musí být soudy řešena přednostně (§ 56 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.), a doba,

pokračování

po kterou budou sistovány účinky napadeného rozsudku (potažmo napadeného rozhodnutí), tak bude jen krátká.

[9] Ze shora uvedených důvodů tedy Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti stěžovatele odkladný účinek. Vzhledem k tomu, že stěžovatelova žaloba proti napadenému rozhodnutí měla odkladný účinek ze zákona, obnovuje se fakticky dočasně zákonný odkladný účinek žaloby proti napadenému rozhodnutí ve věci správního vyhoštění stěžovatele. Tímto rozhodnutím nicméně Nejvyšší správní soud žádným způsobem nepředjímá své rozhodnutí o věci samé.

[10] Ukáže-li se v průběhu řízení, že pro přiznání odkladného účinku nebyly důvody, nebo že tyto důvody v mezidobí odpadly, může Nejvyšší správní soud toto usnesení i bez návrhu zrušit (§ 73 odst. 5 ve spojení s § 107 odst. 1 s. ř. s.).

[11] Pokud jde o kasační stížnost stěžovatele, ta neobsahuje všechny náležitosti podle § 106 odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto stěžovatele vyzývá, aby uvedl, z jakého důvodu ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s. byla kasační stížnost podána a takto uvedený důvod skutkově a právně konkretizoval. Formulace konkrétních důvodů (kasačních námitek) je totiž nezbytným předpokladem perfektní kasační stížnosti, neboť stěžovatel prostřednictvím námitek vymezí okruh přezkumu rozhodnutí krajského soudu ze strany Nejvyššího správního soudu, který je uplatněnými důvody vázán (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Kasační stížnost, jež neobsahuje žádné námítky, nelze projednat.

[12] K formulaci žalobních bodů se podrobně vyjádřil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58 (publ. pod č. 835/2006 Sb. NSS), v němž mimo jiné uvedl: „*Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti.*“ Tyto závěry rozšířeného senátu lze plně vztáhnout i na formulaci důvodů kasační stížnosti s tím, že důvody musí směřovat proti rozhodnutí krajského soudu, neboť podstatou řízení o kasační stížnosti je přezkum soudního rozhodnutí (§ 102 s. ř. s.).

[13] Nesplňuje-li kasační stížnost všechny povinné náležitosti, je povinností soudu vyzvat stěžovatele k odstranění nedostatků kasační stížnosti. Stěžovatel je pak povinen kasační stížnost doplnit ve lhůtě jednoho měsíce od doručení usnesení s výzvou (§ 106 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

Nebude-li ve stanovené lhůtě vyhověno výzvě k odstranění vad kasační stížnosti a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud kasační stížnost **o d m í t n e** (§ 46 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 23. února 2017

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu